

Ο μονόλογος παίρνει τη μορφή ενός μίνι μιούζικαλ

«Killer» του Γκιλιέμ Κλούα από την Onion Art Productions. **Μετάφραση:** Μαρία Εμμανουήλ και Δημήτρης Ψαρράς. **Σκηνοθεσία:** Νικόλας Κουρουμτζής. **Μουσική διδασκαλία/Ενορχήστρωση:** Λούκας Ερωτοκρίτου. **Σκηνικός χώρος:** Πανίκος Τεμπριώτης. **Κοστούμια:** Έλενα Πασχαλίδου. **Κινησιολογία:** Dany-Emelia Celnier. **Ερμηνεία:** Λευτέρης Σαλωμίδης. **Ηθοποιοί/Μουσικοί επί σκηνής:** Ειρένα Αβρααμίδου, Μάνος Γαλανής, Λούκας Ερωτοκρίτου. **Έκτακτη συμμετοχή:** Νιόβη Χαραλάμπους.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

Δεν τον εισηγούμαι για γενική χρήση,

αλλά έχω ένα «χειροποίητο» όρο που βοηθά να προσδιορίσω τη σχέση μου ως θεατής απέναντι σε κάθε παράσταση που παρακολουθώ. Η «επιφάνεια της παράστασης» σημαίνει για μένα εκείνη τη μεμβράνη της ελεγχόμενης αποστασιοποίησης, που πρέπει, πιστεύω, να καλύπτει το θεατρικό δρώμενο, της αυστηρά κυβερνημένης οπτικής, λεκτικής και ψυχικής επαφής των συντελεστών με τους θεατές, η οποία δεν πρέπει να σπάει, να χαλαρώνει, να διαβρώνεται από αμηχανία, από ανεξέλεγκτο ενθουσιασμό, από πτώση υποκριτικού γράδου ή και από άλλες πολλές αιτίες. Σε μια πολυπρόσωπη παράσταση η ευθύνη για την αρραγή «επιφάνεια» είναι ομαδική, αλλά ακόμα και ο υποδυόμενος τον μικρότερο ρόλο μπορεί να προκαλέσει το δικό του ρήγμα. Όταν όμως πρόκειται για μια μονοπαράσταση, στην οποία η ευθύνη συγκεντρώνεται ουσιαστικά στους ώμους του ενός, ο βαθμός της δυσκολίας αυξάνεται κατακόρυφα. Ο Λευτέρης Σαλωμίδης έχει κερδίσει στο παρελθόν μια τέτοια μονομαχία με το κοινό στη «Βρομιά», θέτοντας υπό απόλυτο έλεγχο τη δική του υποκριτική συμπεριφορά και τη συναισθηματική κατάσταση των θεατών με τους οποίους βρισκόταν σε επικίνδυνη εγγύτητα. Στο «Killer» του Καταλανού συγγραφέα Γκιλιέμ Κλούα, την πρώτη παραγωγή της ομάδας Onion Art Productions, ο Σαλωμίδης είναι ο κυρίαρχος του χώρου και του χρόνου όχι μόνο επειδή το κείμενο αποτελεί μονόλογο, αλλά και επειδή ο μονόλογος αυτός είναι μονοθεματικός, το αντικείμενό του είναι ένα πορτρέτο, το πορτρέτο ενός δολοφόνου. Κατ' ακρίβειαν, ο υπότιτλος της παραγωγής θα έπρεπε να είναι «Ο Μόιρα και η Μόιρα», επειδή δεν έχει σημασία αν κάποιος σκότωσε 157, όπως ο Πάου Μόιρα, ή έναν ή και κανένα, σημασία έχει ότι όλοι μας αναμετριάσαμε με τη μοί-

ρα μας, λέει ο Γκιλιέμ Κλούα, και ο σκηνοθέτης Νικόλας Κουρουμτζής και ο Λευτέρης Σαλωμίδης. Μόνο που ο Σαλωμίδης πρέπει να μας μιλήσει και για τον ήρωά του και ως ο ήρώάς του. Πρέπει και να μιλήσει και να τραγουδήσει. Πρέπει να τρομάξει και να διασκεδάσει, και να απωθήσει και να γοητεύσει.

Όλα αυτά τα κάνει, τα κάνει πολύ καλά. Και θα τα έκανε ακόμα καλύτερα αν οι θεατές στο χώρο του «Ανοιχτού Θεάτρου» ήμασταν περισσότεροι. Όπως η ακουστική σ' ένα χώρο μουσικών εκδηλώσεων διαφοροποιείται από τον αριθμό των θεατών, έτσι και το υποκριτικό θερμόμετρο ανεβαίνει σε μια γεμάτη θεατρική αίθουσα. Και η περιέργεια για το θέμα και την πρωτότυπη μορφή της παράστασης, και το ενδιαφέρον για την επόμενη δουλειά του ηθοποιού που έδειξε τις ικανότητές του στη «Βρομιά», στις «Πέτρες στις Τσέπες του», στην

«Τρύπα του Κουνελιού», έπρεπε να είχαν φέρει περισσότερους στην παράσταση. Αλλά και ο σκηνοθέτης Νικόλας Κουρουμτζής θα έπρεπε ήδη να έχει αποκτήσει το δικό του κοινό από τις σκηνοθετικές του δουλειές στο θέατρο ένα και στην Alpha Square. Σ' αυτή την παραγωγή κάνει πολύ καλή δουλειά ισορροπώντας τα δύο συνθετικά μέρη, το μουσικό και το υποκριτικό. Ο μονόλογος επεκτείνεται και παίρνει τη μορφή ενός ποιοτικού μίνι μιούζικαλ όπου οι τρεις μουσικοί/ηθοποιοί Ειρένα Αβρααμίδου, Μάνος Γαλανής, Λούκας Ερωτοκρίτου ομαλά εναλλάσσουν τις δύο ιδιότητες και εντάσσονται στη δράση ενεργά και ουσιαστικά. Τα σκηνοθετικά ευρήματα, οι μεταμορφώσεις του χώρου, οι αλλαγές των επεισοδίων στην αφήγηση υποστηρίζονται από το σκηνικό του Πανίκου Τεμπριώτη, που αστειεύεται με τον θάνατο, όπως το εισηγείται το κείμενο του Γκιλιέμ Κλούα. Η έκτακτη συμμετοχή της Νιόβης Χαραλάμπους όντως μπορεί να χαρακτηριστεί ως μια έκτακτη παρουσία, που αποδεικνύει ότι για καλό ηθοποιό, όποιος σκηνικός χρόνος είναι αρκετός.

Δεν έχουν όλες οι παραγωγές την ίδια σημασία για τους συντελεστές τους, δεν είναι όλες φωτισμένες με το πάθος των δημιουργών τους. Αυτή έχει και είναι.